

רבי יוסי אמר, כתוב (איוב כח) וממים תבן במדה. במדה ממש התקין אוטם כשהגיעו לתוכה, והם תקון העולם כשהגיעו מצד הגבורה. אמר רבי אבא, כה הוי בראשונים אומרים קשחי מגיעים למקום הנה, מרחשות שפתיה החקמים ולא אומרים דבר, כדי שלא יענשו.

רבי אלעזר אמר, אותן ראשונה של האותיות היהת משוטטה על פני קשר זו, ומתעטרת מלמטה ומלמعلا, ועולה וירדת, וממים נחקרים בחיקוקם ומתיישבים במקומם, ונכללו אחד באחד. וכן כל האותיות כלן כוללות זו בזו ומתעטרות זו בזו, עד שנבנה עליהם בנין ויסוד.

ובשגבנו כלם והתעטרו, כי מים עליזונים מתחרבים במים מתחווים, והוציאו בית של העולם [על זה החזיאו שני אורות, אחר שנזרא ארץ, ואור שנזרא שמים], ועל זה ב' גראית בראש, ומים עולים ויודדים עד שהיה רקיע הנה שהפריד אותם. ומחלוקת הנה בשני, שבו נברא גיהנם, שהוא אש שדולק, כמו שע אמר (דברים י) אש אוכלה הוא, ועתיד לשורות על ראש הרשעים.

אמר רבי יהודה, מכאן כל מחלוקת שהיא לשם שמים סופה להתקים. שהריongan מחלוקת שהיא לשם שם, והשימים ביה התקים. לאחר זה שפטוב ויקרא אלהים לרקיע שםיהם וגוי. בהברחות שפטוב, במדתם מצאים והתקים, שהרי שנייה, כתוב (שםות כ) והבדילה הפרכת להם בין הקדש ובין קדש הקדשים דוקא, שהרי הוא רקיע שפטוב בתוכה האמצע.

בא ראה, כתוב אמר כה יקוו

רבי יוסי אמר כתיב, (איוב כח) וממים תבן במדה. במדה ממש אתקין להו כד מטונ לגווה. ואנו תקונא דעלא מא כד מטו מפטרא דגבורה. אמר רבי אבא כה הוו קדמאי אמרי כד הוו מטאן להאי איתר מרחש שפוץ דחיפמין ולא אמרין מדי בגין דלא יתענשו.

רבי אלעזר אמר את קדמאה דאתוון הנה שטיא על אנטוי דקייטרא דכיא ואתעטר מלרע מלעילא וסליק (דף לג ע"א) ונחית ומיא מתגלפי בגולופייהו ומתיישבן בדורכתייהו ואתכלילו חד בחד. וכן כלתוון כלילן דא בדא ומתעטרן דא בדא עד דאהבני עליויהו בניינה ויסוד.

ובד אתבנאי כלחו ואתעטרו. והוא מיין על אין מתערבי במיין תפאיין ואפיקו ביתה דעלא מא (ועל דא אפיקו תרין נהורי מראקי ארץ נהורי ראקי שמים) ועל דא ב' אתחזי ברישא ומיין סליקון ונחתין עד דהאי רקייע הנה ואפריש לוון. ומחלוקת הנה בשני דביה אתברי גיהנם דאייהו נורא דקליק בכה דעת אמר גיהנם (דברים י) אש אוכלה הוא. וזמין לאשראה על רישיהו דחיביא.

אמר רבי יהודה מהכא כל מחלוקת דאייהו לשם שמים הנה ושמים הכא מחלוקת דאייהו לשם שמים הנה ושמים בהאי אתקים. לבתר דא דכתיב ויקרא אלהים לרקיע שםים וגוי. בקיטפרא דעיליתא בקסטיהו שכיחי ואתקים. דהא חנין פהיב, (שםות כ) והבדילה הפרוכת לכם בין הקדש ובין קדש הקדשים דיקא, דהא אייהו רקייע דמפרש בגו באמא צעיתא.

הא חיזי, כתיב לבתר יקוו המים מתחת

הפטים מפתחת השםמים אל מקום אחד. מפתחת השםמים ממש. אל מקום אחד. לאותר דאקרי אחד. מקום אחד - למקום שנקרוא אחד, והוא ים פחתון, שהרי הוא משלים לאחד, ובלעדיו לא גקרוא אחד. ומשמע שפטותיך קוו, שבו כל הפטים מתקנים, כמו שנאמר (קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים.

רבי ייסא אמר, אל מקום אחד - זהו מקום שכתוב בו (ישעה נ) וברית שלומי לא תמות. שהרי הוא נוטל הכל וזרוק בהם, וכו' מתפקנת הארץ, שפטותיך ותראה היבשה. וזהי ארץ, כמו שיאמר ויקרא אלהים ליבשה הארץ.

למה נקראת יבשה? אמר רבי יצחק, בנינו מה שפטותיך (דברים ט) לחם עני בטו. ובגמל שהוא לחם עני נקרא יבשה, ושואב בתוכה כל מימי העולם, והיא היתה יבשה, עד שפקים זה מליא אותה, ואו שופעים מים דרך אוטם המקורות.

ולמקרה הפטים קראו ימים - וזה בית כנסת הפטים של מעלה, שם כל הפטים מתקנים ומשם שופעים וווצאים.

השלמה מההשמדות (סימן ל'ב) שבעי היה במזרכו של עולם, ומשם בא זרעם של ישראלי, כי חוט השדרה משוך מן המה של אדם ובא לאמה, ומשם הוא הנרע, שפטותיך (ישעה מ) ממזרכך-abaya-zeraach. קשישראאל טובים - מזה המקום אבייא זרעך, יתחדש לך זרע חדש. וכשישראאל רעים - מן הנרע שביבר בא לעולם, שפטותיך (קהלת א) דור הילך ודור בא. דור שביבר בא. ומהו ממערב אקבצן? מאותה מדה שנטה תמיד למערב. ולמה גקרא מערב? מפני שם מערב כל הארץ. משל למה הזכיר.

השםמים אל מקום אחד. מפתחת השםמים ממש. אל מקום אחד. לאותר דאקרי אחד. ואיהו ים מטהה דהא איהו אשלים לאחד. ובכלא איהו לא אקרי אחד. ומשמע דכתיב יקשו דביה מתבונשין בלהו מיא כמה דאת אמר, (קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים וגו'.

רבי ייסא אמר אל מקום אחד, דא איהו אטור דכתיב ביה (ישעה נ) וברית שלומי לא תמות. דהא איהו נטיל כלא ושדי בימא וביה אתפקנת ארעה דכתיב ותראה היבשה דא הוא ארץ. כמה דאת אמר ויקרא אלהים ליבשה הארץ.

אמאי אקרי יבשה. אמר רבי יצחק בנינו כתיב (דברים ט) לחם עוני לחם עני בטיב. ובגין דאיהו לחם עני אקרי יבשה. ורשאיב בגווה כל מימין דעלמא ואיהי יבשה הווי. עד דאטור דא אמליל לה וכגדין נגידין מיא אורח דאנון מקורות.

ולמקרה הפטים קראו ימים דא הוא בית בנישות מיין דלעילא דטפן מתבונשין כל מיא ומטפן נגידין ונפקיין.

השלמה מההשמדות (סימן ל'ב)

שביעי היה במזרכו של עולם ומשם בא זרעם של ישראלי כי חוט השדרה משוך מן המוח של אדם ובא לאמה ומשם הוא הזרע דכתיב (ישעה ט') ממזרכך אבייא זרעך כשישראאל טובים מזה המקום אבייא זרעך ויתחדר לך זרע חדש. וכשישראאל רעים מן הנרע שביבר בא לעולם דכתיב (קהלת א) דור הולך ודור בא. דור שביבר בא. ומהו ממערב אקבצן? מפני מערב אקבצן, מאותה שנטה תמיד למערב. ולמה גקרא מערב? מפני שם מערב כל הארץ.